

L'APUNT

Memòria històrica de Mateu Brunet

David Castillo

M'ha sorprès, m'ha acompanyat i també reconfortat la lectura d'*Es camí des Trenc*, novel·la de Melcior Mateu Brunet. A la recerca de la platja mallorquina del títol, que alguns consideren la més bonica de Mallorca, Mateu Brunet reconstrueix records i sensacions dins un artefacte on l'emotivitat fa de memòria i la memòria se'ns encomana a través dels objectes, de la picaresca

d'una Mallorca perduda. Sobretot a través de les imatges que l'adult reconstrueix del nen que va ser i que anava a caçar amb el seu oncle pels camins i arbredes d'un paradís –encara ara– transformat, però que es manté gràcies a la reserva natural. Entre la ficció i el dietari –que és també una forma de ficció–, el cronista ens omple de vivències d'aigües turqueses.

amb les escoles i instituts i una programació juvenil a través d'Artèria. També a Girona ja es prepara una segona edició del Festival Z, pensat per a aquesta franja d'edat (nascuts a partir dels anys noranta). També es multipliquen els canals: Canal Malaia, les càpsules de Tardeo o la plataforma Novaveu en són alguns exemples.

Festival RBLs

Aquest cap de setmana el festival RBLs arriba a la cinquena edició. Per primer cop, s'estén més enllà del Raval (a Sant Joan Despí i a Santa Coloma de Gramenet). A part de la programació, pensada per a un públic d'institut, també es fan tallers. Per exemple, amb el suport de Teen Project de la Sala Fènix, la

Els actors fills d'immigrants reivindiquen fer papers clàssics, com els de 'La vida es sueño'

companyia Mos Maiorum incentiva joves del Raval a fer una reflexió artística sobre el consum. Les obres a RBLs busquen ganxos com el *flow* de Pulmon Beatbox o el rap de *Lázaro* (que adapta el *Lazarillo de Tormes*).

Tornem a *Nosaltres*: una reivindicació dels actors de pares immigrants és poder accedir a personatges clàssics com Segismundo de *La vida es sueño*. Ha dirigit el muntatge Ricard Soler (ànima d'Obskené). Amb la determinació de la generació, els somnis es fan viables. També és certa la crua realitat: Nao Albet i Marcel Borràs van estrenar *Teenager experience* el 2007, quan encara anaven a l'institut. Han calgut 15 anys més per poder sentir la veu i la preocupació de les adolescents, i mediatitzada per una sensible dramaturgia i direcció. ■

Núria Guiu completa la seva trilogia construint una coreografia física des dels filtres i algoritmes del xat

Tik Tok a escena

J.B.
BARCELONA

Admet que és arriscat. Núria Guiu prepara la seva primera coreografia coral a Catalunya amb cinc *tiktokers*. Tal com sona. Si aquests dies presenta, com a artista resident al Mercat de les Flors (fins a la temporada 2023/24), els seus dos solos més celebrats (*Likes* i *Spiritual boyfriends*), al mes de maig estrenarà *Cyberexorcisme* amb cinc professionals de la dansa des del Tik Tok. Tenen grapat de seguidors i està convençuda que els sobrarà energia per fer una translació dels algoritmes i els filtres que permeten jugar i personalitzar un vídeo a l'escena. Guiu veu un paral·lelisme entre l'espiritualitat del ioga (l'ànima) i les xarxes socials (són virtuals). Totes dues formes intangibles es confronten a un cos que habiten. I continua explorant l'antropologia (que encara continua estudiant a distància) en els seus muntatges. Per Guiu, el Tik Tok com els *cover dance* que investigava a *Likes* no són cultura de segona, sinó que responen a la cultura popular a la qual cal estar amatents. Guiu analitza els formats de les xarxes i, posteriorment, juga a trencar els límits a partir de la creació: no és una exposició analítica sinó volgutament revolucionada.

El treball de Guiu viatja de la *performance* (explicant sovint en primera persona la situació de la seva recerca antropològica) a la dansa contemporània. Procura ajuntar mons aparentment incompatibles com el ioga i les xarxes socials. Ara, ha

Un detall de 'Cyberexorcisme', de Núria Guiu ■ MILA ERCOLI

estat indagant quina és la lògica dels algoritmes a Tik Tok. Tot i que admet que qui controla (un ens anònim que pot recordar a al gran germà de 1984, d'Orwell) aquest programari el desenvolupa, principalment, per a mitjans comercials. Però es rebel·la a pensar que la tecnologia és negativa; en tot cas, se'n pot fer un ús negatiu, com una eina física qualsevol. A *Cyberexorcisme* (del 6 al 8 de maig a la sala Maria Aurèlia Capmany)

Guiu és una de les creadores de la nova fornada d'artistes residents del Mercat (2021-24)

La data

17.02.18

s'estrena 'Likes' a la sala Hiroshima. Va ser la primera producció d'aquesta sala d'investigació del Paral·lel.

procura desemmascarar-ne el funcionament i construir-ne una versió analògica a l'escenari. Triant des de la universalitat del Tik Tok, pensava que podria triar una gamma molt diversa de perfils. Però s'ha trobat que precisament el seu algoritme només el dirigeix a joves i blancs. Va intentar forçar l'algoritme buscant altres tipus de cerques però la modificació era quasi imperceptible.

'Hacer historia(s)'

Aquest cap de setmana Guiu s'estrena al Mercat de les Flors com a coreò-

grafa. Dins del cicle *Hacer historia(s)* que programa La Poderosa, presenta *Spiritual boyfriends* (avui i demà) i *Likes* (12 i 13 de novembre). La ballarina i coreògrafa, de fet, ja va poder participar la setmana passada en l'aventura de Sònia Gómez (*The black body, the blue mind and the fluorescent guts*) com una de les cinc intèrprets. Guiu participa en la segona ronda de residents, un programa obert del Mercat de les Flors que procura respondre a les necessitats creatives i de producció de cada artista.

Núria Guiu va signar la primera coproducció de la sala Hiroshima, el 2018. Ahir lamentava el tancament imminent de la sala (prevista pel 12 de novembre) per la fi del contracte de lloguer. Per la directora del Mercat, Àngels Margarit, aquesta desaparició és una llàstima perquè corresponia a un espai ben equipat i amb una recepti-

Crítica teatre

Jordi Bordes

Emoció mental

Aquell dia tèrbol...

Dramaturgia: Eleonora Herder
Direcció: Àlícia Gorina
24 d'octubre (fins al 14 de novembre). Teatre Lliure.

És un encert haver reescrit el record de *Les verges suïcides* de Sofia Coppola en clau subjectiva, a partir dels noms i peripècies de cada una de les actrius seleccionades. La peça és un mirall que recull la imatge de l'altre. I que parteix d'una ficció.

Un suïcidi és un comportament passional, que resol un conflicte que sembla insuperable. No es pot considerar irreflexiu perquè són habituals les cartes de suïcidi. En la joventut és imprescindible preguntar-s'ho tot i saber de quin equip es forma part. També el suïcidi és una de les variables de la vida, que es desfulla al davant dels adolescents. Les cinc actrius alternen el seu testimoni en encarnar la vida (més o menys breu) de les Lisbon. Sembla que per consolidar una opinió davant dels altres s'exigeixi una segona volta a la reflexió. I, potser per això, els comentaris surten afinats d'entonació, justificats al màxim, menys espontanis. Connecta molt bé amb les propostes de la directora en què hi ha un pes racional important en unes posades en escena que floren en un espai indeterminat (*Watching Peeping Tom, In Wonderland...*).

El títol indica una percepció concreta. L'om és un arbre que al final donarà pau i sentenciarà la vida. En l'obra, es viu una certa seducció pel suïcidi, es veu com una acció rebel, valenta, encara que no procuri justificar-la. Ser *guai* té un cost irreparable.